

РЕШЕНИЕ

№ 6437

гр. София, 05.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 37 състав,
в публично заседание на 19.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Адриан Янев

при участието на секретаря Кристина Алексиева, като разгледа дело номер **8182** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 124 от Закона за държавния служител (ЗДСл).

Образувано е по жалба на В. С. С. срещу Заповед № 8121К-8800 от 15.07.2021 г. на министъра на вътрешните работи, с която на основание чл. 106, ал. 1, т. 6 ЗДСл е прекратено служебното правоотношение.

В жалбата се съдържат оплаквания, че служебното правоотношение е прекратено по време на ползване на отпуск поради временна нетрудоспособност, с което е нарушен чл. 229 ЗМВР. Счита, че не са налице условията на чл. 106, ал. 1, т. 6 ЗДСл, тъй като жалбоподателят е упражнил преди това правото си на пенсия само за осигурителен стаж, но не и за възраст. Излагат се съображения за противоречие на акта с целта на закона. Претендират се разности.

Ответната страна изразява становище за неоснователност на жалбата и моли да се отхвърли.

Административен съд София - град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, прецени становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

От приложената административна преписка се установява, че със Заповед № 8121К-7574 от 19.10.2017 г. на министъра на вътрешните работи, считано от 30.10.2017 г. е назначен В. С. С. на длъжност „Началник на сектор“ в сектор „Административен“ към 03 Районно управление при Столична дирекция на вътрешните работи, с ранг III

младши.

Не се спори между страните, че видно от кадровата справка оспорваният е повишен във втори младши ранг, считано от 01.03.2019 г., а за периода от 16.01.2020 г. до 05.02.2020 г. преназначен на длъжността „старши експерт“ в отдел 02 „Мобилизационна готовност, административно обслужване и защита на класифицираната информация“ при дирекция „Отбранително – мобилизационна подготовка“ – МВР. Също така не се спори, че за периода от 05.02.2020 г. до 01.10.2020 г. оспорваният преназначен на длъжността старши експерт в сектор „Информационно – аналитична, административно – наказателна дейност и административно обслужване“ при дирекция „Инспекторат“ в МВР, а за периода от 01.10.2020 г. до 15.07.2021 г. е заемал длъжността „старши експерт в отдел „Административен“ при дирекция „Инспекторат“ в МВР.

По делото са представени болнични листове № E20201392553/28.09.2020 г., № E20201392671/28.10.2020 г., № E20202558828/27.11.2020 г., № E20202558974/29.12.2020г., № E20202559044/15.01.2021г., № E20202559126/05.02.2021г., № E20210596400/12.03.2021г., № E20210596533/08.04.2021 г., № E20211266462/10.05.2021г., № E20211266536/04.06.2021 г., № E20211266648/06.07.2021 г., както и Експертно решение (ЕР) № 0021/007 от 14.01.2021 г. на ТЕЛК, Експертно решение № 0120/040 от 11.03.2021 г. на ТЕЛК, Експертно решение № 0239/072 от 07.05.2021 г. на ТЕЛК и Експертно решение № 0375/108 от 06.07.2021 г. на ТЕЛК, от които се установява, че В. С. С. се е намирал в непрекъснат отпуск поради временна неработоспособност, считано от 12.07.2020 г. до 07.09.2021 г. Този извод не се променя от обстоятелството, че не е представен първите два болнични листове, тъй като във всички ЕР на ТЕЛК е отразена началната дата 12.07.2020 г., а и допълнително се установява от приложеното извлечение на електронния регистър на болничните листове и решения, воден от Националния осигурителен институт (НОИ).

В служебното досие е налично разпореждане № [ЕГН] от 01.12.2015 г. на Териториално поделение (ТП) на НОИ – С. град, с което е разпоредено от 03.11.2015г. да се изплаща на В. С. С. лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл. 69, ал. 2 КСО.

С предизвестие рег. № 8121р-12169/15.07.2021 г. на министъра на вътрешните работи, връчено на 21.07.2021 г., на оспорвания е отправено едномесечно предизвестие за прекратяване на служебното му правоотношение, на основание чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл.

На 15.07.2021 г. е издадена оспорваната Заповед № 8121К-8800 от 15.07.2021 г. от министъра на вътрешните работи, с която е прекратено служебното правоотношение с В. С., с ранг: II младши, на длъжност „старши експерт“ в отдел „Административен“ към дирекция „Инспекторат“ при Министерство на вътрешните работи (МВР), считано от 15.07.2021 г. Заповедта е издадена на основание чл. чл. 106, ал. 1, т. 6 ЗДСл, съдържа позоваване на отправеното до служителя едномесечно предизвестие за прекратяване от органа по назначаване и се посочва изплащането на дължимите обезщетения. Заповедта е лично връчена на служителя на 21.07.2021 г., за което същият се е подписал.

При така установените факти, Административен съд София-град достига до следните правни изводи:

Жалбата е допустима. Същата е подадена от лице, имащо правен интерес, тъй като с

оспорения административен акт е прекратено служебното правоотношение на оспорващия В. С., с което се засяга непосредствено и неблагоприятно правната му сфера. Подадена е в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, тъй като актът е съобщен на 21.07.2021 г., а жалбата е депозирана на 03.08.2021 г.

Според чл. 146, вр. чл. 168 АПК съдът следва да провери актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материалноправните и процесуалноправните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Разгледаната по същество, жалбата е неоснователна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, тъй като министърът на вътрешните работи е орган по назначаването по смисъла на чл.106, ал.1 ЗДСл. Този извод не се променя от извършените преназначавания на В. С. на друга служба в същата администрация (МВР), тъй като в тези случаи не става реч за възникване на някакво ново служебно правоотношение, респективно за назначаване за втори път и съответно за повторно встъпване на държавна служба. Първоначално възникналото служебно правоотношение се запазва, но се изменя, чрез заемането на тази друга служба от служителя, поради което органът по назначаването е същият (министърът на вътрешните работи).

Спазена е установената от закона форма. По силата на чл. 108, ал. 1 ЗДСл служебното правоотношение се прекратява от органа по назначаването с административен акт, който се издава в писмена форма и трябва да съдържа правното основание за прекратяване, дължимите обезщетения и придобития ранг на държавна служба. Оспорената заповед отговаря на изискуемото законово съдържание, включително с отбелязване на правното и фактическо основание за издаването ѝ.

По делото липсват данни за допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения - такива, които съществено са ограничили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати органът по назначаването би постановил акт в противен смисъл.

Административният акт е издаден и в съответствие с материалния закон.

Оспорващият е държавен служител в МВР по смисъла на чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР, поради което на основание чл. 142, ал. 4 ЗМВР статутът му на държавен служител по ал. 1, т. 2 се урежда със Закона за държавния служител (ЗДСл) и с чл. 56, чл. 151, ал. 1 и 7, чл. 156, ал. 4, чл. 181, ал. 3, чл. 182, чл. 185, ал. 1, чл. 186а, чл. 190, ал. 2, чл. 191 и 233 от ЗМВР. При изчерпателна регламентация на правното положение на държавните служители, отклонения от тази уредба се допускат само с изрична правна норма. Правният режим, на който се подчиняват служебните правоотношения по ЗДСл не предвижда закрила при уволнение на държавните служители, ползващи отпуск за временна неработоспособност. Щом статутът на държавния служител в МВР по смисъла на чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР се урежда със ЗДСл и изрично посочените разпоредби чл. 56, чл. 151, ал. 1 и 7, чл. 156, ал. 4, чл. 181, ал. 3, чл. 182, чл. 185, ал. 1, чл. 186а, чл. 190, ал. 2, чл. 191 и 233 от ЗМВР, то следва извод, че не намира приложение специалната закрила по чл. 229 ЗМВР. В този смисъл са неоснователни оплакванията, че служебното правоотношение е прекратено по време на ползване на отпуск поради временна нетрудоспособност, с което е нарушен чл. 229 ЗМВР.

Съгласно чл. 106, ал. 1, т. 6 ЗДСл органът по назначаването може да прекрати служебното правоотношение с едномесечно предизвестие, когато служебното

правоотношение е възникнало след като назначеният държавен служител е придобил и упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст включително когато е упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл. 68а от Кодекса за социално осигуряване.

Съдът намира, че за да намери приложение нормата на чл. 106, ал.1, т. 6 от ЗДСл, следва да е възникнало и упражнено право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Посочената разпоредба обхваща и частния случай на пенсиониране по чл. 69, ал. 2 от КСО (ред. към ДВ, бр. 104 от 03.12.2013 г.), според който държавните служители по ЗМВР придобиват право на пенсия независимо от възрастта им и при осигурителен стаж до 31 декември 2011 г. - 25 години общ осигурителен стаж, от които две трети действително изслужени като държавни служители по посочения закон. Според актуалната разпоредба на чл. 69, ал. 2 от КСО държавните служители по ЗМВР придобиват право на пенсия при навършване на възраст 52 години и 10 месеца и при 27 години общ осигурителен стаж, от които две трети действително изслужени като държавни служители по ЗМВР. Нормата е привилегироваща за визираните в същата лица, като държи сметка за спецификата на работата им, с оглед което им дава право на пенсиониране за осигурителен стаж и възраст, само на основание установяване на отработено време на посочените длъжности. Тя предписва облекчен ред и условия за адресатите си, които получават по този ред право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, без да се изисква навършването на такава. Това не променя характера на пенсията, която е за осигурителен стаж и възраст, който извод се подкрепя и от систематичното място на нормата в раздел „Пенсии за осигурителен стаж и възраст“.

В настоящия случай е издадено разпореждане № [ЕГН] от 01.12.2015 г. от Териториално поделение (ТП) на НОИ – С. град, с което е разпоредено от 03.11.2015г. да се изплаща на В. С. С. лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл. 69, ал. 2 КСО, т. е. оспорващият е придобил и упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст, което е станало преди назначаването му на държавна служба. Към този момента на придобиване на правото за пенсия за осигурителен стаж и възраст не е имало ограничение за възрастта, като е поставено изискване единствено за наличието на осигурителен стаж 25 години, от който две трети да е като държавен служител по ЗМВР. В този смисъл са неоснователни възраженията на оспорващия, че поради липсата на необходимата възраст не е придобил право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Единствено за допълнение следва да се отбележи, че оспорващият е бил на възраст от 54 години към момента на придобиване правото на пенсия за осигурителен стаж и възраст, поради което е отговарял и на следващите промени в обсъжданата разпоредба, свързани с въвеждането на възраст от 52 години и 10 месеца.

Цитираната в жалбата съдебна практика съдът приема за неприложима, тъй като с изменението на нормата на чл. 106, ал.1, т.6 от ЗДСл, актуално към датата на издаване на заповедта, изискването е лицето да е придобило и упражнило правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст, без законодателят да е визирал единствено основният състав на нормата на чл. 68 от КСО за това. Доколкото правата на лицата по чл. 69 от КСО са свързани с правото им да получават именно пенсия за осигурителен стаж и възраст, но при облекчени условия, съдът приема, че в процесния случай, е изпълнен фактическият състав на нормата на чл. 106, ал.1, т.6 от ЗДСл в актуалната ѝ редакция. Оспорената заповед е съобразена и с целта на закона, която дава възможност на органа по назначаването едностранно с предизвестие да прекрати служебното

правоотношение. Изцяло на органа е преценката дали да се възползва от възможността за едностранно прекратяване на служебното правоотношение при наличието на условията за това. В тази връзка са ирелевантни обстоятелствата за начина на справяне с работата и дългогодишния стаж в органите на МВР.

Горното налага на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК да се отхвърли жалбата.

Ответната страна не е поискала присъждане на разноски, поради което съдът не дължи произнасяне.

По изложените съображения и на основание и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София – град, 37 - ми състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. С. С., ЕГН [ЕГН] срещу Заповед № 8121К-8800 от 15.07.2021 г. на министъра на вътрешните работи, с която на основание чл. 106, ал. 1, т. 6 ЗДСл е прекратено служебното правоотношение.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: